

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 55Ek/407/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123237597
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Kurec
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2025:6123237597.5

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného: Poľovnícky klub "Kulháň", IČO: 31 202 594, so sídlom Saratovská 3144/3, 911 01 Trenčín, právne zastúpený JUDr. Jánom Legerským, advokátom, IČO: 34 054 081, so sídlom Nám. sv. Anny 25, 911 01 Trenčín proti povinnému: SR - Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky., IČO: 00 156 621, so sídlom Dobrovičova 12, 812 66 Bratislava – Staré Mesto o vymożenie 1.963,72 EUR a trov exekúcie vedenej súdnym exekútorom Mgr. Angelikou Slopovskou, so sídlom Zámocká 16, 811 01 Bratislava, IČO: 50 663 496, ktorého zástupcom počas pozastavenia výkonu funkcie je súdny exekútor JUDr. Ing. Štefan Hrebík, so sídlom Duklianskych hrdinov 2946/6, 901 01 Malacky, IČO: 31 148 531, pod sp. zn. 152EX 69/23 o ďalšom návrhu povinného na zastavenie exekúcie, takto

rozhodol:

I. Súd ďalší návrh povinného na zastavenie exekúcie vedenej súdnym exekútorom Mgr. Angelikou Slopovskou, so sídlom Zámocká 16, 811 01 Bratislava, IČO: 50 663 496, ktorého zástupcom počas pozastavenia výkonu funkcie je súdny exekútor JUDr. Ing. Štefan Hrebík, so sídlom Duklianskych hrdinov 2946/6, 901 01 Malacky, IČO: 31 148 531, pod sp. zn. 152EX 69/23 z a m i e t a.

II. Oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu trov exekučného konania v súvislosti s ďalším návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 68,28 EUR.

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 14.02.2023, vedeným pod sp. zn. 55Ek/407/2023, domáhal od povinného vymożenia 1.963,72 EUR na základe exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Trenčín vydaného pod sp. zn. 11C/184/2011 dňa 25.02.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne vydaným pod sp. zn. 17Co/67/2022 dňa 02.11.2022 a uznesením Okresného súdu Trenčín vydaným pod sp. zn. 11C/184/2011 dňa 24.11.2022 a opravným uznesením Krajského súdu v Trenčíne vydaným pod sp. zn. 17Co/67/2022 dňa 07.12.2022.

2. Okresný súd Banská Bystrica poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora Mgr. Angeliku Slopovskú vydaním poverenia pod sp. zn. 55Ek/407/2023 s európskym spisovým identifikačným číslom: A.:B.:C.:XXXX:XXXXXXXXXX.X, ktorý ju vedie pod spisovou značkou 152EX 69/23.

3. Súdny exekútor vydal dňa 22.02.2023 na základe poverenia upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré bolo dňa 22.02.2023 doručené povinnému do elektronickej schránky.

4. Povinný podaním zo dňa 05.05.2025 doručeným súdnemu exekútorovi dňa 07.05.2025 podal ďalší návrh na zastavenie exekúcie.

5. Predmetný ďalší návrh povinného na zastavenie exekúcie spolu s prílohami bol súdu predložený súdnym exekútorom prostredníctvom Ústredného portálu verejnej správy do elektronickej schránky dňa

14.05.2025 spolu s vyjadrením súdneho exekútora. Prílohou podania bolo vyjadrenie právneho zástupcu oprávneného k ďalšiemu návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

6. V odôvodnení ďalšieho návrhu na zastavenie exekúcie povinný uviedol, že opakovane podáva návrh na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods.1 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a to z dôvodu že sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vykonateľnosti exekučného titulu. Odkázal na dôvody uvedené v liste číslo spisu 5323/2023-420, číslo záznamu 4693/2023 z 2. marca 2023 vo veci Návrhu na zastavenie exekúcie č. 152EX 69/23 a tvrdil, že sa ich v plnom rozsahu sa pridrižiava. Ďalej zdôrazňoval, že povinný je ústredným orgánom štátnej správy, ktorý pri hospodárení s prostriedkami štátneho rozpočtu je povinný dodržiavať všeobecne záväzné právne predpisy ako je zákon č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve, zákon č. 357/2015 Z. z. základnej finančnej kontrole, zákon č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 523/2004 Z. z.“), zákon č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe a ďalšie právne predpisy. Každú finančnú operáciu z verejných prostriedkov je možné vykonať len v súlade s podkladom, ktorý prejde základnou finančnou kontrolou. Finančná kontrola slúži na dodržiavanie hospodárnosti, efektívnosti, účinnosti a účelnosti pri hospodárení s verejnými financiami a realizácií finančnej operácie alebo jej časti. V prípade splnenia povinnosti, ku ktorej bol povinný zaviazaný rozsudkami súdov, sú dokladmi preukazujúcimi oprávnenosť plnenia k uskutočneniu finančnej operácie. Príkaz na úhradu môže byť zrealizovaný len v rozsahu, ktorý vyplýva z výroku rozsudku, nie zo žiadneho odôvodnenia, resp. doplňujúceho vysvetlenia alebo opravovanej poznámky z doložky právoplatnosti a vykonateľnosti. Podľa § 10 ods. 8 zákona č. 523/2004 Z. z., výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov nepodliehajú prostriedky poskytnuté zo štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie. Hnuteľný majetok a nehnuteľný majetok obstaraný z prostriedkov poskytnutých zo štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie nepodlieha výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov, s výnimkou výkonu rozhodnutia na majetok obstaraný z prostriedkov štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie, o ktorom tak ustanovuje zmluva alebo rozhodnutie. Týmto osobitným predpisom podľa poznámky pod čiarou je napríklad zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, zákon Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov. Štát totiž plní dôležité verejné úlohy, ktoré neplní a z povahy vecí ani nemôže plniť nikto iný. Práve tým sa odlišuje od ostatných subjektov, ktoré sa ocitli v situácii povinných v exekučnom konaní. Novelou Exekučného poriadku, zákon č. 230/2012 Z. z. bola ponechaná určitým majetkovým hodnotám takzvaná absolútna exekučno-právna imunita – teda voči určitým majetkovým hodnotám je exekúcia absolútne neprípustná. Súd aj bez návrhu exekučné konanie a exekúciu, ktorá by postihovala takýto majetok, musí zastaviť. Ide o tieto prípady: - nehnuteľný majetok štátu v správe správcu podľa osobitného predpisu okrem nehnuteľností v dočasnej správe podľa osobitného predpisu, - príjmy štátneho rozpočtu, prostriedky na bežnom účte štátnej rozpočtovej organizácie a pohľadávky z právnych vzťahov zakladajúcich tieto príjmy, - cenné papiere vo vlastníctve štátu a majetkové účasti štátu v právnických osobách, - prostriedky určené na krytie schodku štátneho rozpočtu a krytie štátneho dlhu, - iný majetok štátu, o ktorom tak ustanoví osobitný zákon. Štát teda nie je úplne bežný povinný subjekt – neodkladná exekúcia vo väčšom rozsahu totiž môže ohroziť jeho chod napríklad v oblasti vyplácania dôchodkov, štátnych sociálnych dávok či platov vo verejnom sektore. Ak v exekučnom konaní exekučný súd dospeje k záveru, že majetok prichádzajúci do úvahy na účel uspokojenia nie je možné podľa osobitných predpisov prostriedkami núteného výkonu rozhodnutia postihnúť, je povinný podľa § 57 ods. 1 písm. d) zákon NR SR č. 233/1995 Z. z. exekučné konanie zastaviť. Z vyššie uvedených dôvodov povinný navrhol a žiadal, aby Okresný súd v Banskej Bystrici exekučné konanie č. 152EX 69/23 vedené u súdnej exekútorky Mgr. Angeliky Slopovskej Exekútorový úrad Zámocká 16, 811 01 Bratislava1 vo veci oprávneného: Poľovnícky klub „Kulháň“, Saratovská 3144/3, 911 01 Trenčín, IČO: 31202594 proti povinnému: SR - Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, Dobrovičova 12, 812 66 Bratislava, IČO: 00 156 621, o zaplatenie 2 783,64 Eur zastavil.

7. Z vyjadrenia právneho zástupcu oprávneného k ďalšiemu návrhu povinného na zastavenie exekúcie vyplynulo nasledovné. Ako prvé podotkol, že oprávnený nesúhlasí so zastavením exekúcie a dôvody, na ktorých povinný založil návrh na zastavenie exekúcie pokladal za neopodstatnené, nakoľko o zhodných dôvodoch už konajúci súd rozhodol a to uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 16.10.2024 v spojení uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 24.03.2025, pričom dané uznesenia

nadobudli právoplatnosť dňa 24.03.2025. Zároveň mal za to, že vzhľadom na výšku vymáhanej sumy je neopodstatnený aj poukaz povinného na možnosť jeho chodu v oblasti vyplácania štátnych sociálnych dávok či plátov vo verejnom záujme. K uplatneným dôvodom, o ktorých už bolo rozhodnuté nepovažoval oprávnený za účelné vyjadriť sa. Tiež poukázal aj na skutočnosť, že ďalší návrh povinného na zastavenie exekúcie nespĺňa zákonnú požiadavku podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, keďže v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat' len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2 a v poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie len tie skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie s tým, že tieto obmedzenia sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť. Na základe uvedených skutočností oprávnený cestou svojho advokáta navrhol, aby súd aj tento návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol a zároveň oprávnenému priznal aj nárok na náhradu trov exekučného konania vo výške 68,28 EUR.

8. Z predloženého vyjadrenia súdneho exekútora vyplývajú skutočnosti o ďalšom návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Zároveň súdny exekútor uviedol, že nesúhlasí s druhým návrhom na zastavenie exekúcie, ktorý mu doručil povinný, nakoľko v poradí druhý návrh na zastavenie exekúcie zo strany povinného nie je odôvodnený novými skutočnosťami, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie.

9. Podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

10. Podľa § 46 ods. 1 písmeno a) Exekučného poriadku, potvrdením o vykonateľnosti opatří exekučný titul podľa § 45 odsek 1 súd, ktorý vo veci rozhodoval ako súd prvého stupňa.

11. Podľa § 61k ods. 1 písmeno d) Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

12. Podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat' len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat' len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť.

13. Podľa § 61k ods. 4 Exekučného poriadku, návrhy na zastavenie exekúcie podľa odseku 3 odkladný účinok nemajú.

14. Podľa § 61k ods. 5 Exekučného poriadku návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojim vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu.

15. Podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne. Ak súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol z dôvodu, že návrh bol podaný oneskorene, i keď tu dôvod na zastavenie exekúcie je, povinný má právo domáhať sa vrátenia plnenia žalobou podanou voči oprávnenému.

16. Podľa § 61l ods. 4 Exekučného poriadku rozhodnutie, ktorým sa rozhodlo o návrhu na zastavenie exekúcie, sa doručí oprávnenému, povinnému a exekútorovi.

17. Podľa § 61s ods. 3 Exekučného poriadku, exekúciu na majetok štátu podľa odseku 2 možno vykonať len na majetok štátu v správe správcu majetku štátu, z ktorého činnosti nárok oprávneného vznikol.

18. Podľa § 1 ods. 1 písm. a) zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu (ďalej len „zákon o správe majetku štátu“), tento zákon upravuje správu majetku vo vlastníctve Slovenskej republiky

vo verejnoprospešnej a nepodnikateľskej sfére, ktorú vykonáva správca majetku štátu, a to štátna rozpočtová organizácia a štátna príspevková organizácia.

19. Podľa § 1 ods. 2 písm. a) a c) zákona o správe majetku štátu, tento zákon sa nevzťahuje na nakladanie s majetkom štátu, pri ktorom dochádza k plneniu záväzkov v rámci predmetu činnosti správcu alebo v súvislosti s ním a taktiež sa nevzťahuje na hospodárenie s peňažnými prostriedkami štátu, ktoré upravuje osobitný predpis, t. j. zákon o rozpočtových pravidlách.

20. Podľa § 2 ods. 2 zákona o správe majetku štátu, Slovenská republika ako právnická osoba vlastní majetok a nakladá s ním prostredníctvom správcov majetku štátu v súlade s týmto zákonom. Správca podľa § 1 ods. 1 písm. a), b) a d) môže nadobúdať majetok len do vlastníctva štátu. Správca majetku štátu vykonáva právne úkony pri správe majetku štátu v mene štátu. Správca koná v mene štátu pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku štátu, ktorý spravuje, alebo sporného majetku, ktorého správcom by mal byť podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

21. Podľa § 3 ods. 2 zákona o správe majetku štátu, správca (t. j. povinný ako štátna rozpočtová organizácia) je oprávnený a povinný majetok štátu užívať na plnenie úloh v rámci predmetu činnosti alebo v súvislosti s ním, udržiavať ho v riadnom stave, využívať všetky právne prostriedky na jeho ochranu a dbať, aby nedošlo najmä k jeho poškodeniu, strate, zneužitiu alebo zmenšeniu.

22. Podľa § 18a ods. 1 zákona o správe majetku štátu, na majetok štátu v správe správcu uvedeného v § 1 ods. 1 nemožno uskutočniť konkurzné konanie a vyrovnacie konanie podľa osobitných predpisov.

23. Podľa § 18a ods. 2 zákona o správe majetku štátu, ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky odpísaním z účtu v banke, na ktorý sa vzťahuje osobitný predpis.

24. Podľa § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o rozpočtových pravidlách“), výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov nepodliehajú prostriedky poskytnuté zo štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie. Hnuteľný majetok a nehnuteľný majetok obstaraný z prostriedkov poskytnutých zo štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie nepodlieha výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov s výnimkou výkonu rozhodnutia na majetok obstaraný z prostriedkov štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie, o ktorom tak ustanovuje zmluva alebo rozhodnutie.

25. Podľa § 21 ods. 1 zákona o rozpočtových pravidlách, Rozpočtová organizácia je právnická osoba štátu, obce alebo vyššieho územného celku, ktorá je svojimi príjmami a výdavkami zapojená na štátny rozpočet, rozpočet obce alebo na rozpočet vyššieho územného celku. Hospodári samostatne podľa schváleného rozpočtu s prostriedkami, ktoré jej určí zriaďovateľ v rámci svojho rozpočtu. Rozpočtové organizácie podľa tohto zákona sú všetky štátne orgány s výnimkou štátnych orgánov, ktoré sú organizáciami podľa § 22 ods. 2. Ak je zriaďovateľom rozpočtovej organizácie štátny orgán, ktorý je organizáciou podľa § 22 ods. 2, príjmy a výdavky ním zriadenej rozpočtovej organizácie sú zapojené na rozpočet rozpočtovej organizácie, ktorej vnútornou organizačnou jednotkou je tento štátny orgán..

26. Podľa § 21 ods. 4 zákona o rozpočtových pravidlách, rozpočtové organizácie a príspevkové organizácie môžu vo vlastnom mene nadobúdať práva a zaväzovať sa odo dňa svojho zriadenia.

27. Podľa § 22 ods. 1 prvá a druhá veta zákona o rozpočtových pravidlách, Rozpočtová organizácia hospodári s rozpočtovými prostriedkami vrátane prostriedkov prijatých od iných subjektov. Rozpočtová organizácia zostavuje rozpočet príjmov a výdavkov, ktorý zahŕňa všetky prostriedky, s ktorými hospodári vrátane príjmov a výdavkov uvedených v odseku 4 a v § 17 ods. 4.

28. Podľa § 61q ods. 1 Exekučného poriadku, exekúciou nemožno postihnúť majetok alebo práva, ktoré podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov nepodliehajú exekúcii alebo sú z exekúcie vylúčené, alebo na ktoré je exekúcia neprípustná.

29. Účelom exekučného konania je nútená realizácia exekučného titulu vykonaná zásahom do práv povinného. Uskutočňuje sa za podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi s

cieľom uspokojiť nárok oprávneného, ktorý mu bol priznaný vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, prípadne vo verejnej listine (notárska zápisnica) a dobrovoľne sa nespĺnil. Základnou vlastnosťou, ktorú musí mať každý exekučný titul bez ohľadu na jeho druh, je vykonateľnosť. Vykonateľnosťou sa vo všeobecnosti rozumejú účinky (vlastnosti) rozhodnutia umožňujúce núteným spôsobom aj proti vôli povinného realizovať povinnosť obsiahnutú vo výroku rozhodnutia, ktorá nebola dobrovoľne splnená. Vykonateľnosť exekučného titulu sa skúma ex offa, a to tak z formálnej stránky ako aj zo stránky materiálnej. Formálna a materiálna vykonateľnosť exekučného titulu sú rovnocenné zložky vykonateľnosti rozhodnutia. Chybnosť alebo nedostatok niektorej zložky vykonateľnosti spôsobuje neprípustnosť exekúcie a jej zastavenie v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania. Súd je v exekučnom konaní v ktoromkoľvek štádiu povinný skúmať materiálnu a formálnu vykonateľnosť exekučného titulu, ako aj zhodu návrhu na vykonanie exekúcie s exekučným titulom, a to nielen v štádiu preskúmania návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 1 Exekučného poriadku za účelom vydania poverenia na vykonanie exekúcie, ale aj za účelom zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť z dôvodu podľa § 53 ods. 3 Exekučného poriadku, alebo taktiež aj v prípade, keď by došlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie pre zistenie dôvodu na zastavenie exekučného konania podľa § 61k ods.1 Exekučného poriadku a to aj bez návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

30. Návrh na zastavenie exekúcie predstavuje inštitút procesnej obrany povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorej účelom je zastavenie v prípadoch vymedzených Exekučným poriadkom. Procesne legitimovaným na podanie návrhu na zastavenie exekúcie súdom je povinný. Exekučný súd v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie. Dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý návrh na zastavenie exekúcie podal. V zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, musí byť návrh na zastavenie exekúcie odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Inštitút návrhu na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom proti exekučnému titulu. Návrh na zastavenie exekúcie je podaním vo veci samej a okrem všeobecných náležitostí, musí obsahovať aj vymedzenie dôvodov, pre ktoré má byť podľa povinného exekúcia zastavená. Je vhodné, aby návrh na zastavenie exekúcie obsahoval aj návrhy na vykonanie dôkazov na preukázanie tvrdených skutočností. Súd v exekučnom konaní je viazaný exekučným titulom, na podklade ktorého je vedené exekučné konanie a exekúcia v ňom prebiehajúca. Ustanovenie § 61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré musí súd exekúciu zastaviť, a to bez ohľadu na to, či to účastník konania navrhol. Súd pri svojom rozhodovaní vychádza z vyššie citovaného ustanovenia Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Povinný musí uviesť okolnosti, ktoré podľa neho po vzniku exekučného titulu spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáhateľnosti bránia. Prostredníctvom tohto procesného inštitútu má povinný možnosť namietat všetky skutočnosti dôvodiacie zastavenie exekúcie, pritom ide najmä o tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a ktoré sú povinnému známe ku dňu podania návrhu na zastavenie exekúcie.

31. Z predložených dôkazov a vyjadrení účastníkov konania resp. ich právnych zástupcov súd považuje za nesporné, že ide o ďalší návrh povinného na zastavenie exekúcie. V zmysle ust. § 61k ods. 3 Exekučného poriadku v poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie resp. po uplynutí lehoty na jeho podanie. Svoj ďalší návrh na zastavenie exekúcie povinný neodôvodňuje novými skutočnosťami, ale opiera sa najmä o dôvody uvedené v liste číslo spisu 5323/2023-420, číslo zápisnice 4693/2023 z 2. marca 2023 vo veci Návrhu na zastavenie exekúcie č. 152EX 69/23 o ktorých však súd už rozhodol a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 55Ek/407/2023 zo dňa 16.10.2024, ktorým návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol v spojení uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 55Ek/407/2023 zo dňa 24.03.2025, ktorým bola zamietnutá sťažnosť voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 55Ek/407/2023 zo dňa 16.10.2024. Predmetné uznesenia nadobudli právoplatnosť dňa 24.03.2025. Preto súd dôvody, o ktoré sa povinný opiera súčasne v prvom a aj v ďalšom návrhu na zastavenie exekúcie v tomto uznesení už nerozoberal, nakoľko to nepovažoval za účelné.

32. K ďalším tvrdeniam povinného, že je ústredným orgánom štátnej správy, ktorý pri hospodárení s prostriedkami štátneho rozpočtu je povinný dodržiavať všeobecne záväzné právne predpisy a že

požíva absolútna exekučno-právna imunita – teda že voči určitým jeho majetkovým hodnotám je exekúcia absolútne neprípustná súd uvádza, že tieto tiež možno zaradiť do kategórie dôkazov, ktoré nenastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie, pretože sa nejedná o nové skutočnosti, a teda v zmysle platnej právnej úpravy sa na tieto uplatňuje koncentrácia konania. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že koncentrácia konania ako jedna zo základných zásad kladie požiadavku na povinného v tom smere, že dôvody zastavenia exekúcie je povinný uplatniť včas. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že koncentrácia konania ako jedna zo základných zásad kladie požiadavku na povinného v tom smere, že dôvody zastavenia exekúcie je povinný uplatniť včas. Exekučný poriadok pripúšťa podanie viacerých návrhov na zastavenie exekúcie v priebehu jedného exekučného konania podaných povinným za predpokladu včasného uplatnenia skutočností odôvodňujúcich zastavenie exekúcie, čo znamená, že ak je návrh na zastavenie exekúcie podaný v lehote 15 dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie (čo v tomto prípade dodržané nebolo, keďže sa jedná o ďalší návrh na zastavenie exekúcie, v poradí druhý), povinný má povinnosť uplatniť všetky skutočnosti ktoré sú mu známe a ktoré nastali ku dňu podania návrhu. Ak návrh na zastavenie exekúcie povinný podá po tom, čo uplynie vyššie uvedená lehota 15 dní, môže v návrhu uviesť len tie skutočnosti, ktoré nastali až po uplynutí tejto zákonnej lehoty, a to bez ohľadu na to, či ide o návrh na zastavenie exekúcie podaný ako prvý alebo druhý v poradí. Následne sa koncentrácia konania za situácie, ak povinný podá druhý a následne ďalšie návrhy na zastavenie exekúcie prejavuje tak, že v neskoršie podanom návrhu možno uplatniť iba tie skutočnosti, ktoré nastali odo dňa podania predchádzajúceho návrhu. Keďže o namietaných dôvodoch musel mať vedomosť už pri doručení upovedomenia o začatí exekúcie, bolo jeho povinnosťou vyššie uvedené namietat' v návrhu na zastavenie exekúcie v lehote 15 dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, čo sa však nestalo (povinný tak urobil až v návrhu na zastavenie exekúcie podanom po tejto lehote) a preto súd odkazujúc na zásadu koncentrácie konania v súvislosti s rozhodovaním o návrhu povinného na zastavenie exekúcie v súlade s ustanovením § 61k ods. 3 Exekučného poriadku na uvedené tvrdenia povinného neprihliada. Súd zároveň dodáva, že pri rozhodovaní o návrhu na zastavenie exekúcie sa uplatňuje koncentračná zásada v zmysle § 61k ods. 2 a 3 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.04.2017. Zmyslom novej právnej úpravy exekučného konania a tejto zásady je včasné podávanie procesných úkonov, ktoré sú spôsobilé viesť k zastaveniu exekúcie a to pod hrozbou neprihliadnutia na ne v prípade, že budú podané oneskorene. Podľa vyššie uvedených ustanovení povinný v exekúcii pri podávaní návrhu na zastavenie exekúcie musí uviesť všetky jemu známe a dostupné skutočnosti a dôkazy odôvodňujúce zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Po uplynutí tejto lehoty na ne nemôže súd prihliadnuť, aj keby boli akokoľvek relevantné (čo v tomto prípade ani nie sú). Keďže povinný tieto skutočnosti uviedol až v návrhu na zastavenie exekúcie po lehote 15 dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, nemohol na ne súd prihliadať. Súd dodáva, že aj keby bol podaný návrh na zastavenie exekúcie v lehote 15 dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie na tieto skutočnosti by taktiež neprihliadal.

33. V neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný v súlade s § 61k ods. 3 Exekučného poriadku namietat' len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí 15-dňovej lehoty. Výnimku z tohto pravidla predstavujú skutočnosti, ktoré síce nastali pred uplynutím uvedenej lehoty, ale ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť. Súd po preskúmaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie dospel k záveru, že v prípade povinného nie je možné uplatniť ani jednu z vyššie uvedených výnimiek pre návrhy na zastavenie exekúcie podané po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, ergo návrhu povinného na zastavenie exekúcie tak nie je možné vyhovieť a povinný namietal skutočnosť, že požíva exekučnú imunitu, t. j. namietal skutočnosti, ktoré nastali pred uplynutím uvedenej lehoty.

34. Súd na dôvetok dodáva, že aj napriek vyššie uvedeným skutočnostiam, návrh povinného na zastavenie exekúcie preskúmal v zmysle ustanovení Exekučného poriadku v platnom znení a konštatuje jeho nedôvodnosť, a taktiež skutočnosti uvádzané povinným nepokladá za relevantné pre posudzovanie začatej exekúcie.

35. Pri výklade zákonných ustanovení treba vychádzať z teologického výkladu, t. j. s prihliadnutím na ich zrejmy účel a taktiež zámer zákonodarcu. Nemožno opomenúť i systematické zaradenie vykladaných ustanovení v konkrétnom zákone. Ustanovenie § 2 ods. 2 zákona o správe majetku štátu, s ohľadom na jeho systematické zaradenie a na súvisiace ustanovenia zákona o rozpočtových pravidlách je nutné vyložiť tak, že zákaz nadobudnutia majetku do svojho vlastníctva sa vzťahuje len na majetok štátu,

resp. majetok zverený štátom, a nie na majetok všeobecne, ktorý štátna rozpočtová (alebo príspevková) organizácia môže nadobudnúť aj iným spôsobom.

36. Povinným namietaný dôvod, že nemožno vykonať exekúciu na jeho majetok, nakoľko je správca majetku štátu a požíva absolútnu exekučnú imunitu, nemá oporu v zákone. Z exekúcie v danom prípade nie je vylúčený konkrétny subjekt, ani celý jeho majetok, ale len jednotlivé časti a súd v tomto prípade nemôže vylúčiť možnosť exekúcie povinného bez toho, aby bolo spoľahlivo preukázané, že povinný nemá iný majetok, ktorý nie je z exekúcie vylúčený. Exekučný poriadok taxatívne vymedzuje majetok štátu, ktorý nemožno bez výnimky postihnúť výkonom exekúcie, ako aj majetok štátu, ktorý môže byť predmetom exekúcie. V platnom právnom poriadku, konkrétne v ust. § 61s ods. 3 Exekučného poriadku, je uvedené na aký majetok štátu je možné exekúciu vykonať, a to teda na majetok štátu v správe správcu majetku štátu, z ktorého činnosti nárok oprávneného vznikol. Súd poznamenáva, že v prípade, ak by sa stotožnil s tvrdeniami povinného, že exekúcia by postihla majetok, ktorý je z exekúcie vylúčený (teda podľa vyjadrení povinného vlastne celý majetok povinného) a z tohto dôvodu by návrhu povinného na zastavenie exekúcie vyhovel a následne exekúciu v celom rozsahu zastavil, došlo by k vylúčeniu zákonnej možnosti viesť voči takejto právnickej osobe nútený výkon súdnych rozhodnutí v konaní podľa Exekučného poriadku. Z citovaných zákonných ustanovení v návrhu povinného na zastavenie exekúcie vyplýva, že na iný majetok povinného než je majetok štátu, je možné výkon rozhodnutia uskutočniť. Súdny exekútor nevykonáva exekúciu postihujúcu celý majetok, ale len ten majetok, ktorý podlieha exekúcii. Návrhu povinného by bolo možné vyhovieť v prípade, ak by povinný preukázal, že celý jeho majetok je majetkom štátu, ktorý je z exekúcie na základe zákona vylúčený. Dôkazné bremeno znáša povinný. V tomto prípade by musela byť exekúcia následne zastavená. Súd však túto skutočnosť nemal zo strany povinného žiadnym spôsobom preukázanú. Povinný v návrhu na zastavenie len uviedol, že existujú dôvody na zastavenie exekúcie, pretože sa má postihnúť majetok, ktorý nepodlieha exekúcii podľa Exekučného poriadku. Svoje tvrdenia však nepreukázal a súdu nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce skutočnosť, že celý majetok povinného je z exekúcie vylúčený. Zákon v tomto prípade neposkytuje stanoveným subjektom úplné vyňatie z exekúcie tým, že by ich explicitne uvádzal ako subjekty, proti ktorým je exekúcia absolútne neprípustná. Súd v tejto súvislosti poukazuje stanovisko Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom Náleze č. k. ÚS. II 509/2010-27 zo dňa 17. marca 2011 konštatoval, že exekučno-právna imunita v zmysle už citovaných zákonných ustanovení sa vzťahuje nie na príslušný subjekt, ale na konkrétny majetok. Teda z exekúcie sú vylúčené podľa zákona len konkrétne časti majetku, čo úplne nevyklučuje možnosť existencie majetku, ktorý zo zákona nie je vylúčený z exekúcie. V uvedenom náleze uviedol, že je na exekútorovi zvoliť si spôsob exekúcie a až potom je možné zistiť, či tento spôsob by viedol k postihnutiu majetku (vecí, práv a pohľadávok), ktoré sú podľa príslušných právnych predpisov vylúčené z exekúcie, a preto vo vzťahu k nim možno exekúciu zastaviť. Na tomto mieste ústavný súd zdôrazňuje, že právnou podstatou súdnej exekúcie je ručenie povinnej osoby za nútene vymáhané nároky celým jej majetkom s výnimkou toho majetku, ktorý je preukázateľne podľa osobitných zákonov vylúčený z exekúcie. Z exekúcie v danom prípade nie je vylúčený konkrétny subjekt, dokonca ani celý jeho majetok, ale len jeho jednotlivé časti (veci, práva a pohľadávky). Potvrzuje to aj znenie § 8 ods. 10 zákona o rozpočtových pravidlách a § 18a zákona o správe majetku štátu. Keby súd návrhu povinného na zastavenie vyhovel, svojim rozhodnutím by úplne a v celom rozsahu vylúčil možnosť súdnej exekúcie bez toho, aby bolo spoľahlivo preukázané, že povinný nemá iný majetok, ktorý z exekúcie nie je vylúčený. Tým by zasiahol do základného práva oprávneného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, pretože mu neposkytol možnosť byť v konkrétnom prípade účastníkom konania.

37. Súd sa zaoberal aj otázkou, či sú finančné prostriedky určené v oblasti vyplácania dôchodkov, štátnych sociálnych dávok či platov vo verejnom sektore vylúčené z výkonu exekúcie, tak ako to vo svojom vyjadrení namietal povinný. Ústavný súd vo svojom náleze sp. zn. 21/00 z 15. novembra 2000 judikoval, že okruh osôb, ktoré požívajú exekučno-právnu imunitu so zreteľom na ich postavenie sú orgány verejnej moci a cudzie štáty. V žiadnom právnom poriadku nie sú zo súdnej exekúcie vylúčené pohľadávky, ktoré sú už vykonateľné, to znamená boli právoplatne judikované spôsobom, ktorý predpisuje procesné právo. Z podstaty exekúcie vyplýva, že nemôže byť obmedzená vo vzťahu k veriteľom (oprávneným). Na to neexistuje žiadny relevantný dôvod, pretože veriteľ nemá byť kvôli čomu obmedzovaný. Veriteľ uplatňuje nárok na exekučno-právnu ochranu a táto ochrana sa mu musí poskytnúť ako súčasť práva na súdnu ochranu za podmienok ustanovených zákonom. Tieto podmienky nesmú byť koncipované tak, aby znamenali pre veriteľa vylúčenie práva na súdnu ochranu kvôli právnej povahe nútene vymáhanej pohľadávky alebo kvôli právnomu dôvodu jej vzniku. Záverom Ústavný súd

konštatoval, že žiaden veriteľ už nie je obmedzený v prístupe k exekučno-právnej ochrane len z dôvodu zlej finančnej situácie povinného (dlžníka) a súčasne z dôvodu, že pohľadávka vznikla z dôvodu obsiahnutého v osobitnom predpise. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky súd konštatuje, že nemožno vyvodiť iný záver ako ten, že povinný ako štátna rozpočtová organizácia nepožíva ako subjekt exekučno-právnu imunitu. Z exekúcie je vylúčený len konkrétny majetok, majetok štátu. Argumentom a contrario možno vyvodiť záver, že na iný majetok povinného, než je majetok štátu, je možné výkon rozhodnutia uskutočniť. Bude úlohou povereného súdneho exekútora zistiť, či povinný takýto majetok vlastní, a či a v akom rozsahu je možné exekúciu vykonať. V prípade ak by povinný preukázal, že celý jeho majetok je majetkom štátu, ktorý je na základe zákona z exekúcie vylúčený, iba v takomto prípade by mohol, súd resp. súdny exekútor exekúciu zastaviť. Súd však túto skutočnosť nemal z návrhu povinného na zastavenie exekúcie za preukázanú.

38. Súd skúmal návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučnými titulmi a mal nesporne preukázané, že ku dňu začatia exekúcie si povinný povinnosť uvedenú vo výrokoch exekučného titulu nespĺnil v celom rozsahu (dobrovoľná úhrada zo strany povinného bola oprávneným zohľadnená pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie). Z uvedeného vyplýva, že exekúcia a aj exekučné konanie sa teda začali dôvodne. Povinný vo svojom ďalšom návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, a preto súd podaný ďalší návrh na zastavenie exekúcie považuje za nedôvodný.

39. Súd vychádzal pri rozhodovaní z dokumentov, ktoré sú uvedené v tomto odôvodnení, a dospel k právnenému názoru, že ďalší návrh povinného na zastavenie exekúcie na základe vyššie uvedených dôvodov nie je dôvodný, súd nemal preukázané zo strany povinného, že bola naplnená podmienka na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku a súd nenašiel ani iný dôvod na zastavenie exekúcie, preto ďalší návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

40. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

41. Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku, trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

42. Podľa § 199b Exekučného poriadku oprávnený a povinný v exekučnom konaní platia trovy, ktoré im v konaní vzniknú a trovy svojho zástupcu.

43. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku oprávnený, má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

44. Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

45. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

46. Podľa § 13a ods. 2 písm. c vyhlášky č. 655/2004 Zb. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „Vyhláška“), odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý úkon ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu.

47. Oprávnený si v súvislosti s ďalším návrhom povinného na zastavenie exekúcie uplatnil náhradu trov vo výške 68,28 EUR vrátane DPH, ktoré pozostávajú z jedného polovičného právneho úkonu právnej služby vo výške 40,67 EUR, jedného režijného paušálu vo výške 14,84 Eur (za úkon vykonaný v roku 2025) vrátane 23 % DPH (t. j. 40,67 EUR + 14,84 EUR + 23 % DPH). Vzhľadom na to, že súd ďalší návrh povinného na zastavenie exekúcie v celom rozsahu zamietol oprávnenému priznal náhradu trov v plnej výške.

48. Povinný si v súvislosti so svojím ďalším návrhom na zastavenie exekúcie neuplatnil náhradu trov právneho zastúpenia (nebol ani právne zastúpený), preto o ich náhrade súd nerozhodoval.

49. Po právoplatnosti tohto uznesenia súd vydá dodatok k povereniu v zmysle § 199d odsek 1 Exekučného poriadku na sumu uvedenú v II. výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.